

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΞΔΙΑΛΥΝΕ...

Τοῦ κ. Γιάννη Ζήρα

—1—

Τὰ καλοκαρία μὲ τὰ λιοπέρια τους καὶ οἱ χειμῶνες μέ τὰ χιόνια καὶ τούς παγερούς βροράδες, ἔρχουνται αὐτονταὶ πανωτὸν καὶ φευγούν, γιδ νά γυρίσουν ξανά καὶ νά φύγουν πάλι. Ωστόσω ἡ Λέγκω τῆς κυρά Βέγενως, δὲν ἀφούσε οὐτί, ξανά ἀπομεζήμερο τὴν ψηλή τὴν Τάπια, ποὺ εἶναι πάρα ἐδεύεις κι ὅλας μωρέ μπράβο. Ξω ἀπὸ τῷ μορφῷ Ριζοχώρι μέ τονομά. Κι δύο σύγγνάντες τὸν κόμπο, ποὺ ἀπλωντανε σέ μεγάλο βάθος κάτω ἀπὸ τὸν πόδια της, κι δύο ἀναστένα κουνόντας τὸ κεφάλη της, μέ λόπησι ἀπάνου-κάτου.

Καθε δέ πότερο, τὰ τοσπάνουλα καὶ οἱ ξωμάτοι, ποὺ περνούσαν ἀπὸ κείθε καὶ τὴν έβλεπαν δλόρη στὸ μεγάλο κοτρώνι, τὴν νόμιζαν γιά ξωτικό καὶ σταυροκοπιώντουσσαν. Μά ἀπὸ τὶς πολλὰ φορές της συνηθίσαν καὶ διάβασιν ξέναστασα ἀπὸ τὸ δρόμο τους.

Ο Δεκέμβρης, μπήκεν ἑκεῖ νὴ τὴ χρονιά ἀγρος, κατά κρους, καὶ μέ πολλὰ χιόνια κι' δέρηδες. Η Λέγκω ούμως δὲν ἀφούσε τὴν Τάπια οὔτε μιὰ μέρα, γιά νά γυρίζη πάντα στὸ σπιτάκι της μέ δύο σκυφτο τὸ κεφάλη.

—Μάρο καλή μου, μάρο χρυσή μου, τῆς ἔλεγεν ἡ μάνα της. Μ' αὐτὸ τὸν ψόφο πού κάνει, θά πουντάσηστα στὰ ψυλάδωματα, πού πασινεις...

—Κι ἄν ἔρθη, ρέ μάνα, καὶ δέ με βρή στὴν τάπια;

—Αειντε καὶ σύ ἀπὸ κεῖ.. Εἰςοι χρόνια περδούσαν καὶ δέν ήσονται θάθρη τώρα..

—Άκουσε μάνα Μιά καὶ τῶπεν δά Τάσος, θάθη τὸ δίχως ἀλλο καὶ θά τὸ ίδεις,,

—Η Λέγκω καὶ τὴν στὰ νειάτα της μιά βεργολαγερή κοπέλλα κι' δύμορθη σᾶν τὸ κρυδ-νερό. Εἴκεναι τὰ καταγάλανα μάτια της, έσφαζαν κορδιές σύ θε τροπιχνε. Τὰ μαλλιά της, σᾶν ἀναλυτὸ χρυσάφι, ἔπει φταν στούς ούμους της. Κι ἡ τῶν κυπαρισσένια καὶ κομμοστα σιὰ της καὶ τὸ περπάτημα

—Απ' τὸτες δά Τάσος καὶ η Λέγκω, ἔβδοσκαν μαζὶ τὰ γι δοπρόβατά τους κι' ἔδιναν δύ πάνω καὶ ξαναμίλησαν γιά τὴν ἀγάπη τους, γιά δώσουν τὸ πεδιό τους φίλη, μετά πο τὸ λογοδέσθμο, ποὺ στὴν αρχή τὸ κερατησαν μυστικό δάπ' δύους.

—Απ' τὸτες δά Τάσος καὶ η Λέγκω, ἔβδοσκαν μαζὶ τὰ γι δοπρόβατά τους κι' ἔδιναν δύ πάνω καὶ φιλιά κι' δύο γιά τὴν ἀγάπη τους μιλούσαν.

—Κακό μάτι όμως βάσκανε τὴν ἀγάπη τους καὶ δέν πέρα σε πολύς καιρός καὶ μεγάλη συφορά. Επεισ στὸ σπίτι τοῦ δόλιου τοῦ Τάσου Πρώτα πρώτα βαρειά στρώστεια βρῆ κε τὰ προβατάκια του καὶ τοῦ τὰ θέρισεν δλα. Υστερα γκρεμίστηκε τὸ πλυθόσπιτο τοῦ Καλ στὸ τέλος ουχωρέθη τὴν κι' δι πατέρας του Η Λέγκω κεν κι' δε μιλισταίες ἐπ' τὴ θηλικούς καὶ φιλιά κι' δύο γιά τὴν της πού τὸ φρόντιζε ή ίδια μέ τὰ χεράκια της. Πατέρα βλέπεις, δέν εἶχε κι' ἔπρεπε δύ νά τὰ κάνη αὐτὴ κι' δύ μάνα της.

—Κακό δέ μοι λέξ δύ φεν τὰ σου, γιά ζέφραγο ἀπέλι ἐπήρεις τὸ μποζέ μου;

—Καλά ντε καὶ σύ. Σοῦ φταγαν δύδ-τρία παληολάχα να καὶ κάτι τρέχει..

—Αυτα εἶναι έτσι, Τάσο, τὸ τες ἀρχινα ἀπὸ ταχειά νά μαζεύης τὰ ψωφήμια σου, ἀπὸ τὸ φαρμάκι πού θά τους ρίξω..

—Στάσου καὶ μήν κάνεις ἔτσι, δυορφύλα μου, κι' ἀπὸ κεῖ ποῦ νά χαλάσης τὴν καρδιά σου, παίρω τὴ ζημιά δ πάνω μου. Ελα τώρα νά φιλιώσουμε, δύφου δύλα γίναντας κατά πῶς τὰ θέλεις.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Καὶ δέ μοι λέξ δύ φεν τὰ σου, γιά ζέφραγο ἀπέλι ἐπήρεις τὸ μποζέ μου;

—Καλά ντε καὶ σύ. Σοῦ φταγαν δύδ-τρία παληολάχα να καὶ κάτι τρέχει..

—Αυτα εἶναι έτσι, Τάσο, τὸ τες ἀρχινα ἀπὸ ταχειά νά μαζεύης τὰ ψωφήμια σου, ἀπὸ τὸ φαρμάκι πού θά τους ρίξω..

—Στάσου καὶ μήν κάνεις ἔτσι, δυορφύλα μου, κι' ἀπὸ κεῖ ποῦ νά χαλάσης τὴν καρδιά σου, παίρω τὴ ζημιά δ πάνω μου. Ελα τώρα νά φιλιώσουμε, δύφου δύλα γίναντας μας..

—Ντροπή σου Τάσο. Τι λόγος η Λέγκω εἶχε πιάσει τὴν Τάπια. περιμένοντας τὸν Τάσο πού δέν ἀργησε νά φανεί. Είπαν πολλά γύρω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους κι' έκαμαν δρούκους βαρειούς.

—Κύτταξε Λέγκω, τῆς λένε, καλά, νά μέ περιμένεις, δύο κι' δύνασται δ χωρισμός μας..

—Ντροπή σου Τάσο. Τι λόγος η Λέγκω εἶχε πιάσει τὴν Τάπια καὶ ἀκόμα πῶς τὰ γράμματα θά τὰ στέλνη στὸ μπάρμπα της τὸν Παπαγάλην, πού τοῦ εἶχεν ἑκείνη ξεμολογηθῆ τὴν ἀγάπη της. Πολν χωρίσουν, η Λέγκω χάρισε στὸν Τάσο ξανά κόκκινο με ταξιδώ μαντηλή, πού στὶς τέσσερες γωνίες τὸν κεντητικό σει με τὰ χεράκια κι' ἀπὸ δύ να λουσούδακι. Καὶ χωρίσαν τὸ δύλο παιδιά μέ βαρειά τη καρδιά.

—Κι' δύμα γυρίσω μὲ τὸ καλό, θά σε νεύσω στὰ χρυσά κι' δύνασται δ κάνεις της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

—Η Λέγκω δύμως τὸν παράτη σε σύδυλο κι' έφυγε βρέζον τας. Άπο κείνη τὴν ήμερα δ μως, μαζὶ μέ τὸ θυμό της, φωλησε μέσα της καὶ κάτι δύλο, πού στάθηκε πιό δυνα τὸ δύρο τὸ θυμό της.

ΕΘΙΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ σάρκα της περισσότερης γεννημένης μεταποίησης της χρονικής πολιτιστικής καταστήσεως. Τα παραδοσιακά της είναι τα παραδοσιακά της πολιτιστικής καταστήσεως.

ΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ιδιωτῶν δρυ. 60
ιώμων καὶ Κοινοτ. 150
χιλικῶν προσώπων 150
Γραπτέζων Ἐταιριῶν 500
Ξενωτερικοῦ (ἀεροπορικῶν) διοικήσεων 15

ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ενίκα ζητήματα δωρεάν
λαταρύεις πλειστηρία
τοῦ τὸ χιλιοστόμετροῦ
ίσχυρον 250. Δ. οφθαλμού 8
συμφώνων ἢ ωρ' 30. Γ. Λ.
Κ. 3 8198/23 12 63 δρ.
Υπίσημο. Οἰκονομιῶν

Χειρόγραφα, δημοσιεύσεων
ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται

Υπεύθυνος: ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΗΣ

Ποστού, Τυπογραφείου
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΚΟΥΔΗΣ

ΣΑΝ ΧΡΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὴν παρασκονή τῶν Χριστούγεννων δύο κόσμος είχε πυκνώσει πολὺ στὴν μεγάλοπολη. Τὰ καταστήματα στὴν ἀγορά ἦναν φίσκα ἀπὸ ἀγοραστές. Καὶ κεῖνος γυρνούσσει μόνος.

Χωμένος μεσ' τὸ ἐπανόφρι του, μὲ τὴν ρεμπτούμ πλικά στὸ κεφάλι περπατοῦσε χωρὶς πρόδρομα μὴ βρισκοντας τὶ ἄλλο νὰ κάνῃ. Κάποτε τὰ βήματα του τὸν ἔφεραν στὴν πλατεία Ἀριστοτέλους. Οἱ ἄνθρωποι βιαστικοὶ μὲ τὰ δῶρα στὶς ἀγαλιές τους ἔτρεχαν νὰ προλάβουν. Τὰ παιδιά τους, τὶς γυναῖκες τους, τὸ ἄγγον αὐτοὺς... Κι αὐτὸς οὖν τὴν ἀδική κατάρα δέν ἤξερε τι νὰ κάνῃ.

Ο ἄνθρωπος μας ἤταν ἐνας κοντακιανός, μὲ περιποιημένη κολίτσα καὶ κατακόκκινη μύτη. Θὰ ρωτήσετε τὸν πού ἤταν ἡ γυναῖκα του, τὰ παιδιά εου... Τέτοια χρονιάρα μέρα μάλιστα... Νάι, ἔχετε δικιό. Ἡταν παντρεμένος. Πέντε χρόνια: Ποιὸ δύος τὸ κέρδος; Ἐμειναν δυούς.

Καὶ νὰ σήμερα διαθρόπος μας κατηφορίζοντας τὴν Ἀριστοτέλους, βρέθηκε στὴν Γαμισκή. Κάποτε σταμάτησε μπροστά σὲ μιὰ βιτρίνα Ἡταν γεμάτη λουλούδια Διάβασε «Μάρκος». Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ χώθηκε κι αὐτὸς μέσα. Ἡταν ἔνα ἀνθοπλείο.

—Εἴκοσι κόκκινα γαρύφαλλα, παρακαλῶ.

Σὲ λίγο ἡ ἐνθυδόσημη ἡ τὸν ἔποιμη μέσα σὲ μιὰ φανταχτερὴ ζελατίνα.

Κρατώντας τὴν ἀνθοδέσμη, βρέθηκε καὶ πάλι στὸ δρόμο Σταμάτησε ἔνα τὰξι καὶ μπήκε μέσα,

—28η Οκτωβρίου, παρακαλῶ.

Οιαξιτζῆς πάτησε γκάζι καὶ ξεκίνησε. Σὲ λίγο μπροστά στὸ σπίτι. Πάτησε τὸ κουδούνι καὶ τὸν ἀνοιξε μιὰ ψηλόλιγνη γυναῖκα.

—Χαίρετε! —Χαίρεται! —Αλγα λουλούδια.

—Νάι, τὰ βλέπω. Τὰ παίρνει καὶ τὰ βάζει στὸ ἀνθοδοχεῖο.

—Ἐφαγες; Ξαναρωτάς...

—Νάι, ἔφαγα.

I. T. ΠΟΛΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΩΣΕΩΣ: Ι.Δ.Ε.Ε.Τ.Β.Ε

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ιδιωτῶν δρυ. 60
ιώμων καὶ Κοινοτ. 150
χιλικῶν προσώπων 150
Γραπτέζων Ἐταιριῶν 500
Ξενωτερικοῦ (ἀεροπορικῶν) διοικήσεων 15

ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ενίκα ζητήματα δωρεάν
λαταρύεις πλειστηρία
τοῦ τὸ χιλιοστόμετροῦ
ίσχυρον 250. Δ. οφθαλμού 8
συμφώνων ἢ ωρ' 30. Γ. Λ.
Κ. 3 8198/23 12 63 δρ.
Υπίσημο. Οἰκονομιῶν

Χειρόγραφα, δημοσιεύσεων
ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται

Υπεύθυνος: ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΗΣ

Ποστού, Τυπογραφείου
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΚΟΥΔΗΣ

ΣΑΝ ΧΡΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὴν παρασκονή τῶν Χριστούγεννων δύο κόσμος είχε πυκνώσει πολὺ στὴν μεγάλοπολη. Τὰ καταστήματα στὴν ἀγορά ἦναν φίσκα ἀπὸ ἀγοραστές. Καὶ κεῖνος γυρνούσσει μόνος.

Χωμένος μεσ' τὸ ἐπανόφρι του, μὲ τὴν ρεμπτούμ πλικά στὸ κεφάλι περπατοῦσε χωρὶς πρόδρομα μὴ βρισκοντας τὶ ἄλλο νὰ κάνῃ. Κάποτε τὰ βήματα του τὸν ἔφεραν στὴν πλατεία Ἀριστοτέλους. Οἱ ἄνθρωποι βιαστικοὶ μὲ τὰ δῶρα στὶς ἀγαλιές τους ἔτρεχαν νὰ προλάβουν. Τὰ παιδιά τους, τὶς γυναῖκες τους, τὸ ἄγγον αὐτούς... Κι αὐτὸς οὖν τὴν ἀδική κατάρα δέν ἤξερε τι νὰ κάνῃ.

Ο ἄνθρωπος μας ἤταν ἐνας κοντακιανός, μὲ περιποιημένη κολίτσα καὶ κατακόκκινη μύτη. Θὰ ρωτήσετε τὸν πού ἤταν ἡ γυναῖκα του, τὰ παιδιά εου... Τέτοια χρονιάρα μέρα μάλιστα... Νάι, ἔχετε δικιό. Ἡταν παντρεμένος. Πέντε χρόνια: Ποιὸ δύος τὸ κέρδος; Ἐμειναν δυούς.

Καὶ νὰ σήμερα διαθρόπος μας κατηφορίζοντας τὴν Ἀριστοτέλους, βρέθηκε στὴν Γαμισκή. Κάποτε σταμάτησε μπροστά σὲ μιὰ βιτρίνα Ἡταν γεμάτη λουλούδια Διάβασε «Μάρκος». Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ χώθηκε κι αὐτὸς μέσα. Ἡταν ἔνα ἀνθοπλείο.

—Εἴκοσι κόκκινα γαρύφαλλα, παρακαλῶ.

Σὲ λίγο ἡ ἐνθυδόσημη ἡ τὸν ἔποιμη μέσα σὲ μιὰ φανταχτερὴ ζελατίνα.

Κρατώντας τὴν ἀνθοδέσμη, βρέθηκε καὶ πάλι στὸ δρόμο Σταμάτησε ἔνα τὰξι καὶ μπήκε μέσα,

—28η Οκτωβρίου, παρακαλῶ.

Οιαξιτζῆς πάτησε γκάζι καὶ ξεκίνησε. Σὲ λίγο μπροστά στὸ σπίτι. Πάτησε τὸ κουδούνι καὶ τὸν ἀνοιξε μιὰ ψηλόλιγνη γυναῖκα.

—Χαίρετε! —Χαίρεται! —Αλγα λουλούδια.

—Νάι, τὰ βλέπω. Τὰ παίρνει καὶ τὰ βάζει στὸ ἀνθοδοχεῖο.

—Ἐφαγες; Ξαναρωτάς...

—Νάι, ἔφαγα.

I. T. ΠΟΛΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΩΣΕΩΣ: Ι.Δ.Ε.Ε.Τ.Β.Ε

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ιδιωτῶν δρυ. 60
ιώμων καὶ Κοινοτ. 150
χιλικῶν προσώπων 150
Γραπτέζων Ἐταιριῶν 500
Ξενωτερικοῦ (ἀεροπορικῶν) διοικήσεων 15

ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ενίκα ζητήματα δωρεάν
λαταρύεις πλειστηρία
τοῦ τὸ χιλιοστόμετροῦ
ίσχυρον 250. Δ. οφθαλμού 8
συμφώνων ἢ ωρ' 30. Γ. Λ.
Κ. 3 8198/23 12 63 δρ.
Υπίσημο. Οἰκονομιῶν

Χειρόγραφα, δημοσιεύσεων
ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται

Υπεύθυνος: ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΗΣ

Ποστού, Τυπογραφείου
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΚΟΥΔΗΣ

ΣΑΝ ΧΡΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὰ ΚΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

